

UZASADNIENIE

Powód, (...) z siedzibą na Malcie, wniósł o zasądzenie od pozwanej J. J. kwoty 2.272,45 zł. wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 09 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że pozwana w dniu 09 lipca 2018 r. złożyła wniosek o pożyczkę, którego celem było zawarcie umowy pożyczki na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2011, Nr 126, poz. 715 ze zm.). Wniosek obejmował udzielenie pożyczki refinansującej z przeznaczeniem na spłatę zobowiązań pożyczkobiorcy względem podmiotów trzecich stosownie do dyspozycji pożyczkobiorcy. Pozwana posiadała już wcześniej utworzony profil klienta na stronie internetowej pośrednika kredytodawcy (...) utworzony w dniu 20 kwietnia 2018 r. Tożsamość pozwanej została potwierdzona poprzez usługę (...), polegającą na zalogowaniu się przez pozwaną za pośrednictwem strony internetowej pośrednika kredytodawcy do rachunku bankowego pozwanej, prowadzonego w systemie bankowości elektronicznej, co też pozwana uczyniła w dniu 20 kwietnia 2018 r., potwierdzając swoją tożsamość i wolę zawarcia umowy. Warunkiem udzielenia pożyczki było uiszczenie przez pozwaną prowizji w kwocie 506,56 zł., zgodnie z Tabelą Opłat, co pozwana uczyniła w dniu 09 lipca 2018 r. Złożony przez nią wniosek o pożyczkę refinansującą został zaakceptowany. W dniu 09 lipca 2018 r. pożyczkodawca (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarł z pozwaną umowę pożyczki refinansującej o numerze (...). Jednocześnie pożyczkodawca – działając za pośrednictwem operatora, tj. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, dokonał przelewu kwoty pożyczki w wysokości 2.558,39 zł. na rachunek bankowy podmiotu trzeciego, wskazanego przez pozwaną. O przyznaniu pożyczki pozwana została poinformowana w formie elektronicznej poprzez wiadomość e-mail. Termin spłaty pożyczki określono na dzień 08 sierpnia 2018 r. Powód podał też, że zgodnie z umową pożyczki nr (...), całkowita kwota pożyczki wynosiła 3.064,95 zł., przy czym pozwana z góry uiściła prowizję w kwocie 506,56 zł., zatem do zapłaty pozostała jej kwota 2.558,39 zł. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 09 sierpnia 2018 r. Pomimo podjętych przez pożyczkodawcę działań, pozwana nie dokonała spłaty zaciągniętego zobowiązania. Wobec tego w dniu 27 listopada 2018 r. powód i pożyczkodawca (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarły umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem była m.in. wierzytelność, przysługująca względem pozwanej. W dniu 11 stycznia 2019 r. powód wysłał do pozwanej pisemne zawiadomienie o nabyciu wierzytelności oraz przedsądowe wezwanie do zapłaty.

Na dzień wniesienia pozwu zadłużenie strony pozwanej wobec powoda wynosi łącznie 2.272,45 zł.

Pozwana, J. J., nie stawiła się na rozprawie i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 09 lipca 2018 r. sporządzona została przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. Ramowa Umowa P. nr (...), w której jako pożyczkobiorca wpisana została J. J., posiadająca numer PESEL (...). Przedmiotem ww. umowy było określenie zasad, na jakich pożyczkodawca – ww. Spółka oraz pożyczkobiorca zawierać będą umowy pożyczki. W myśl § 2.3, pożyczkę uważa się za udzieloną w momencie zaksięgowania przelewu na wskazanym we wniosku o zawarcie pożyczki koncie bankowym pożyczkobiorcy lub na rachunku wskazanych przez pożyczkobiorcę podmiotów uprawnionych względem pożyczkobiorcy, przy pożyczce refinansującej. Zgodnie z umową ramową (§ 3), warunkiem udzielenia pożyczki było prawidłowe zarejestrowanie się przez pożyczkobiorcę na stronie internetowej, prawidłowe jego zweryfikowanie się za pomocą usługi (...) lub opłaty rejestracyjnej, złożenie w sposób prawidłowy wniosku o udzielenie pożyczki, który został zaakceptowany przez pożyczkodawcę, pozytywne przejście przez pożyczkobiorcę weryfikacji i zawarcie umowy pożyczki w sposób, określony w Ramowej Umowie P..

W dniu 09 lipca 2018 r. sporządzony został dokument, który miał potwierdzać zawarcie umowy pożyczki nr (...), której stronami były (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i J. J.. Zgodnie z ww. umową, całkowita kwota pożyczki wynosiła 2.558,39 zł., kwota refinansowana – 2.558,39 zł., prowizja 506,56 zł., całkowity koszt pożyczki 506,56 zł., całkowita kwota do zapłaty – 2.558,39 zł. Prowizja płatna była z góry. Termin spłaty określono na dzień 08 sierpnia 2018 r. Stosownie do pkt 2, wypłata kwoty pożyczki 2.558,39 zł. nastąpić miała na rachunek bankowy pośrednika w celu całkowitej spłaty pożyczki, udzielonej na podstawie umowy pożyczki nr (...) przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością – zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy.

(dowód: umowa ramowa pożyczki, k. 28-32, umowa pożyczki (...), k. 27)

W dniu 27 listopada 2018 r. pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i (...) z siedzibą na Malcie zawarta została umowa cesji wierzytelności, której przedmiotem był przelew wierzytelności pieniężnych, szczegółowo określonych w Załączniku nr 1.

(dowód: umowa cesji z załącznikami, k. 17-26)

W dniu 11 stycznia 2019 r. sporządzone zostało, kierowane do pozwanej, zawiadomienie o przelewie wierzytelności, w którym powód informował o umowie przelewu z dnia 27 listopada 2018 r. i cesji wierzytelności, wynikającej z umowy pożyczki nr (...) z dnia 09 lipca 2018 r. W tym samym dniu powód sporządził również, adresowane do pozwanej, przedsądowe wezwanie do zapłaty. Informował w nim o tym, że w dniu 08 sierpnia 2018 r. upłynął termin spłaty pożyczki, udzielonej na podstawie umowy nr (...) oraz że aktualny stan zadłużenia wynosi 2.297,68 zł. Na kwotę tę składa się nieuregulowana w terminie pożyczka 2.272,45 zł. i odsetki maksymalne za opóźnienie w kwocie 25,23 zł. Jednocześnie wzywał pozwaną do spłaty pożyczki w terminie 7 dni.

(dowód: zawiadomienie, k. 38, wezwanie do zapłaty, k. 38v)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 339 § 1 i § 2 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd miał na uwadze, że w sporach z konsumentami należy zachować szczególną ostrożność przy ocenie ewentualnego przyjęcia za prawdziwe twierdzeń, zawartych w pozwie, zwłaszcza w sprawach, w których konsument nie podejmuje jakiegokolwiek obrony. Przy czym za niedopuszczalne należy uznać rozumowanie, zgodnie z którym z samego faktu milczenia pozwanego można wnioskować o potwierdzeniu przez niego prawdziwości twierdzeń powoda. Stąd za minimum w tego rodzaju sprawach należy uznać obowiązek przedstawienia umów, potwierdzających istnienie wierzytelności i legitymacji czynnej do jej dochodzenia przez powoda. Podkreślić przy tym należy, że sama możliwość wydania wyroku zaocznego nie zmienia rozkładu ciężaru dowodu.

Zgodnie z art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Zdaniem Sądu, dowody przeprowadzone w niniejszej sprawie z inicjatywy powoda, nie są wystarczające do ustalenia, że pożyczkodawca wypłacił kwotę pożyczki, wynoszącą 2.558,39 zł., oraz że w ogóle doszło do zawarcia umowy pożyczki, będącej źródłem zobowiązania, z którego wynikać miałyby wierzytelność, dochodzona pozwem.

W myśl przepisu art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej ilości.

Strona powodowa nie wykazała, że kwotę pożyczki wypłacono pozwanej, ani że – zgodnie z zapisem w pkt 2 umowy pożyczki nr (...) z dnia 09 lipca 2018 r., przelano ją na rachunek bankowy, należący do (...) Finanse Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością celem refinansowania zobowiązania pozwanej. Brak również dowodu na tak zasadniczą w sprawie okoliczność, jak wydanie przez pozwaną dyspozycji wypłaty kwoty pożyczki na rzecz ww. Spółki.

Podkreślić nadto należy, że w sprawie brak jest dowodów, wskazujących na to, że faktycznie doszło do zawarcia umowy pożyczki, bowiem załączona do akt sprawy umowa pożyczki nr (...) z dnia 09 lipca 2018 r. nie zawiera podpisów stron.

W ocenie Sądu wątpliwe jest również uiszczenie przez pozwaną prowizji w kwocie 506,56 zł., co było warunkiem zawarcia umowy pożyczki. Dołączony do pozwu przelew ww. kwoty nie wskazuje jednoznacznie, że pochodzi od pozwanej. (vide: karta 36-37).

Istotą zobowiązania, wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Dotyczy to również zwrotu pożyczki, przy czym przedmiotem powrotnego przeniesienia własności nie muszą być te same pieniądze lub te same rzeczy zamienne, byle miały tę samą ilość i jakość. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym itp. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, dopóty nie może powstać obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę.

Sumą powyższego jest stwierdzenie, że powód nie udowodnił, aby doszło do zawarcia umowy pożyczki, na którą się powołuje, oraz aby (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeniosła na własność pozwanej jej przedmiot, tj. środki pieniężne w kwocie 2.558,39 zł. W związku z tym brak podstaw do uznania, że po stronie pozwanej jako pożyczkobiorcy powstał obowiązek zwrotu przedmiotu świadczenia. Okoliczności te mają zasadnicze znaczenie, bowiem w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06).

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy cesji wierzytelności, zawartej z wierzycielem pierwotnym w dniu 27 listopada 2018 r.

W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Podnieść również należy, że przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego oznaczenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W konsekwencji strona powodowa nie sprostala wymogom, wynikajacym z powolanych przepisow art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Nie udowodnila tym samym swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

Majac na uwadze powolane wyzej okolicznosci i przepisy, powodztwo nalezalo oddalic.

SSR Agnieszka Brzowska